

Arrest

**nr. 36 481 van 22 december 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 september 2009 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G.G.A.J. ADANG, deel uitmakend van de balie Utrecht te Nederland, bijgestaan door advocaat E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X te X.

Op 18 december 2008 vraagt verzoekende partij een visum lang verblijf type D aan bij de Belgische ambassade te Ankara, Turkije. De verzoekende partij wil zijn echtgenote (J.E.F.), van Nederlandse nationaliteit, in België komen vervoegen.

Op 7 september 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van afgifte van een visum.

Deze beslissing, die verzoeker op 8 september 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art 40bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 17/12/2008 via de Belgische ambassade in Ankara een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van (G.A.), geboren op 01/01/1985 van Turkse nationaliteit om zijn echtgenote in België (F.J.E.) geboren op 23/07/1985, van Nederlandse nationaliteit, te vervoegen.

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkenen op 7/01/2008 in Turkije in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten gebleken is dat de Nederlandse echtgenote in Nederland tewerkgesteld is.

Overwegende dat de echtgenote bijgevolg dient beschouwd te worden als "beschikker van voldoende bestaansmiddelen" zodat zij haar bestaansmiddelen dient effectief dient aan te tonen net als het bewijs dat zij over een ziektekostenverzekering beschikt voor haar familieleden die haar wensen te vervoegen. Art 40bis van hogervermelde wet vermeldt immers "De in artikel 40 § 4 eerste lid, 2 bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn

Overwegende dat (J.F.) in het kader van de visumaanvraag als bewijs van haar bestaansmiddelen loonfiches voorgelegd heeft van de maanden januari, februari en maart 2009. Voor januari vermeldt het uitbetalingsbedrag €0.00. Februari en maart vermelden beiden € 802.22 De loonfiche van maart 2009 echter vermeldt dat betrokkene uit dienst getreden is op 15/03/2009. Als gevolg van dit feit werd aan (J.F.) gevraagd bijkomende loonfiches voor te leggen.

Hierop legde mevrouw een loonfiche voor van april 2009 met een uitbetalingsbedrag van €183.31 en drie loonfiches van een Nederlands interimkantoor voor de weken 16-17-18 van 2009 voor een totaal bedrag van €170.39. Daarnaast heeft mevrouw eveneens een handgeschreven brief voorgelegd waarin een zekere (J.F.) op eer verklaart dat hij (J.F.) €900 gegeven heeft voor de verzorging van zijn/haar zoon. Een officiële loonstrook werd hiervan echter niet voorgelegd.

Overwegende bijgevolg dat (J.F.), althans volgens de officiële documenten die werden voorgelegd, over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om een bijkomende persoon ten laste te nemen;

Bovendien is de ziektekostenverzekering die voorgelegd werd niet conform; deze vermeldt immers dat de aansluiting van de betrokken familieleden pas na aankomst op het Belgische grondgebied zal worden onderzocht.

Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden wat betreft de gezinshereniging in hogervermeld artikel en wordt het visum gezinshereniging geweigerd. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Uit het verzoekschrift dient afgeleid te worden dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), minstens aanschouwt als verkeerde implementatie van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), en de schending van de

materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij voert ook de schending aan van de artikelen 5, 6 en 7 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 8 van het EVRM in samenlezing met de motiveringsplicht.

Verzoeker, als echtgenoot van een Nederlands onderdaan, meent zijn recht op inreis rechtstreeks te ontleen aan de richtlijn 2004/38/EG, meerbepaald aan artikel 5. Hij wijst erop dat het verblijfsrecht van zijn echtgenote niet ter discussie staat. De bestreden beslissing ontnemt het nuttig effect van de gemeenschapsrechten die verzoeker heeft, wat ingaat tegen het beginsel van effectieve werking.

Uit artikel 5 van de richtlijn 2004/38/EG volgt dat voor het inreisrecht geen andere voorwaarden mogen gesteld worden dan het bezit van een geldig paspoort en het bestaan van een geldig huwelijk. Het tegemoetkomen aan deze voorwaarden wordt door verweerder niet betwist. Verzoeker verwijst naar een niet nader gepreciseerd arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die geoordeeld heeft dat de burger van de Unie al feitelijk in België zou moeten verblijven. Ter ondersteuning verwijst verzoeker naar een mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Het eisen dat verzoeker een bewijs van bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering overmaakt, is onjuist. Verwijzend naar de artikelen 5, 6 en 7 van de richtlijn 2004/38/EG, is artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing dan wel verkeerd geïmplementeerd. Wat de verzekeringsplicht betreft, bestaat deze pas na aankomst in België en heeft hij een attest neergelegd.

Voorts schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht omdat deze de echtgenote van verzoeker beschrijft als *“beschikker van voldoende bestaansmiddelen”* terwijl zij een grensarbeider is. Zij is werknemer en er mogen geen aanvullende financiële eisen gesteld worden opdat verzoeker zijn echtgenote kan vervoegen.

Vervolgens stelt verzoeker dat er ten onrechte in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen (SUO), waarbij overigens niet naar concrete bepalingen wordt verwezen. Verzoeker wijst erop dat in dit geval voor visa relevante bepalingen van de SUO bij het van kracht worden van de Schengengrenscodes (SGC) buiten werking zijn gesteld. Verder volgt uit artikel 5 van de SGC uitdrukkelijk dat deze van toepassing is op derdelandsonderdanen en daarmee niet op diegenen die onder het gemeenschapsrecht van het vrij verkeer vallen (artikel 2, lid 5 SGC) en dat laatste doet de verzoekende partij.

Ten slotte meent verzoeker dat artikel 8 van het EVRM, samengelezen met de motiveringsplicht geschonden is omdat de bestreden beslissing het samenzijn met zijn echtgenote in België tegenhoudt. Dit is niet gerechtvaardigd en de motivering hieromtrent ontbreekt.

Verzoeker adstrueert zijn middel als volgt:

“8. Uit de motivering van de verwerende partij blijkt dat deze het van belang acht dat de echtgenote van verzoeker over voldoende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering dient te beschikken. De verwerende partij beroept zich daarbij op art. 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

9. Verzoeker meent dat bedoeld art. 40bis hier toepassing mist dan wel een verkeerde implementatie is van richtlijn 2004/38/EG, zodat de verwerende partij een verkeerde bepaling aan haar beslissing ten grondslag heeft gelegd.

10. Verzoeker stelt in dit verband voorop dat uit het beginsel van effectieve werking (zie onder meer HvJ 20 september 1990, Sevince) volgt dat de bepalingen van het gemeenschapsrecht dienen te worden toegepast op een wijze die bijdraagt aan de effectiviteit van het systeem, en zo dienen te worden uitgelegd dat de daarin gewaarborgde rechten niet theoretisch of illusoir, maar praktisch en effectief zijn. De wijze waarop de verwerende partij met deze visumaanvraag (en overigens vele anderen) omgaat is rechte onjuist en ontnemt het nuttig effect aan de gemeenschapsrechten van de verzoekende partij en zijn echtgenote.

11. De verwerende partij mag de visumaanvraag van de verzoekende partij slechts beoordelen als een aanvraag voor een inreisvisum als bedoeld in art. 5 van richtlijn 2004/38/EG.

12. Aan een dergelijke aanvraag mogen geen andere voorwaarden worden gesteld dan het (be)zit van een geldig paspoort en het bestaan van een geldig huwelijk met een Unieburger, in dit geval mevrouw (F.). Deze feiten zijn door de verwerende partij niet betwist.
13. Ten onrechte heeft uw Raad eerder in een andere zaak geoordeeld dat de betreffende Unieburger al feitelijk in België zou moeten verblijven. Gezien de praktijk van visumafgifte betekent dit dat iemand al nutteloos in België zou moeten wachten terwijl bijvoorbeeld slechts een kort weekeindverblijf in de Ardennen is beoogd. In casu speelt dit echter niet aangezien mevrouw (F.) feitelijk in België verblijft en de rechtmatigheid van haar verblijf al is vastgesteld door afgifte van een verklaring van inschrijving.
14. Ter ondersteuning van zijn standpunt verwijst verzoeker naar MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313 definitief van 2 juli 2009 en dan met name de paragraaf 2,2,1 over inreisvisa die als bijlage wordt bijgevoegd en als hier herhaald en ingelast moet worden beschouwd.
15. De verzoekende partij wijst met name op de volgende passage "Aangezien het recht op afgifte van een inreisvisum is afgeleid van de familieband met de EU-burger, kunnen de lidstaten slechts verlangen dat een geldig paspoort wordt voorgelegd en dat de familieband wordt aangetoond (...). Er kunnen geen extra documenten worden verlangd, zoals een huisvestingsverklaring, een bewijs van voldoende middelen, een uitnodiging of een retourticket".
16. De verwerende partij voert richtlijn 2004/38/EG in deze zaak daarom onjuist uit nu deze wel bewijs van bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering verlangt.
17. De verzoekende partij wijst erop dat de toets zoals door de verwerende partij uitgevoerd, indien toegestaan, pas kan worden uitgevoerd nadat hij België is ingereisd en nadat een periode van drie maanden is verstreken. Dit volgt uit de artt. 5, 6 en 7 van richtlijn 2004/38/EG. Art 40 par. 4 eerste lid, 2^e is hier niet van toepassing dan wel een onjuiste implementatie van die richtlijn.
18. Indien en voor zover uw Raad (geheel ten onrechte) van oordeel zou zijn dat de verwerende partij wel een middeleneis kan stellen voor deze visumaanvraag, evenals een (be)wijs van ziektekostenverzekering wijst de verzoekende partij op het volgende.
19. Een verzekeringsplicht is er pas na aankomst in België. In dit verband heeft hij een attest van verzekeraar overgelegd aangezien hij zich ook pas bij OZ als medeverzekerde kan aanmelden als hij al in België is.
20. De echtgenote van de verzoekende partij werkt in Nederland en woont in België. Zij is daarmee grensarbeider. "Grensarbeider" is een communautair begrip waarbij het de verwerende partij niet vrijstaat daarvan zelf de inhoud te betalen. Een grensarbeider is Europeesrechtelijk gezien een werknemer. Ten onrechte staat in de bestreden beschikking dat zij moet worden beschouwd als "beschikker van voldoende bestaansmiddelen". Zij moet worden beschouwd als werknemer, van haar is vastgesteld dat zij rechtmatig in België verblijft en mitsdien heeft de verzoekende partij het recht zich bij zijn echtgenote te voegen zonder dat aan hen aanvullende financiële eisen kunnen worden gesteld.
21. De motivering van de bestreden beschikking is mitsdien op dit punt ook onjuist.
22. Ten onrechte wordt in de bestreden beschikking verwezen naar de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen (SUO), waarbij overigens niet naar concrete bepalingen wordt verwezen,
23. De verzoekende partij wijst erop dat in dit geval voor visa relevante bepalingen van de SUO bij van kracht worden van de Schengengrenscodes buiten werking zijn gesteld. Verder volgt uit art. 5 van de Schengengrenscodes (SGC) uitdrukkelijk dat deze van toepassing is op derdelanders en daarmee niet op diegenen die onder het Gemeenschapsrecht van het vrij verkeer vallen (art 2 lid 5 SGC) en dat laatste doet de verzoekende partij.
24. De bestreden beschikking maakt een inbreuk op het recht op gezins- en privéleven van verzoeker enerzijds en zijn echtgenote anderzijds aangezien zij hen ervan weerhoudt in België samen te zijn. Deze inbreuk is niet gerechtvaardigd door de uitzondering van art. 8 lid 2 EVRM. Nu er sprake is van gezinsleven ligt het op de weg van verweerder het gerechtvaardigd zijn van de inbreuk te motiveren. Die motivering ontbreekt in de bestreden beslissing. Op grond van dit motiveringsgebrek komt deze daarom eveneens voor vernietiging in aanmerking.
25. Onder art. 8 EVRM valt ook recht op privéleven. Daaronder valt het recht op reizen. Ongemotiveerd maakt de verwerende partij hierop een inbreuk en laat zij een afweging overeenkomstig het fair balance principe achterwege."
- 2.2. De verwerende partij merkt op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op het "gemeenschapsrecht" in de zin van de richtlijn 2004/38/EG. De Belgische verblijfsprocedure werd met ingang van 1 juni 2008 volledig gewijzigd. De Europese richtlijn werd omgezet in het Belgische recht. Verweerder stelt dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet gezinshereniging onder strikte voorwaarden toestaat. Verweerder citeert artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en stelt vast dat verzoeker niet

voldoet aan de bij wet gestelde voorwaarden om van het recht op gezinshereniging te genieten. Verweerder stelt ten slotte dat verzoeker nalaat in concreto aan te duiden op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden wordt.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen aanvoert dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet zijn toepassing mist, dan wel een verkeerde implementatie is van de richtlijn 2004/38/EG, zodat verweerder een verkeerde bepaling in zijn beslissing heeft toegepast. Waar verzoeker betoogt dat de beslissing verkeerd is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die onderzocht dient te worden in het kader van de toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Verzoeker stelt dat uit het beginsel van effectieve werking volgt dat verweerder de visumaanvraag rechtens onjuist behandelt en het nuttig effect ontnemt aan het gemeenschapsrecht.

Er moet evenwel opgemerkt worden dat de richtlijn 2004/38/EG reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn, gelet op de richtlijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13).

Verzoeker betoogt dat verweerder de visumaanvraag slechts mag beoordelen als een aanvraag voor een inreisvisum als bedoeld in artikel 5 van de richtlijn 2004/38/EG.

Artikel 5, punt 1 en punt 2, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG luiden als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde met betrekking tot reisdocumenten bij nationale grenscontroles, laten de lidstaten de burger van de Unie die voorzien is van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, alsmede familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die voorzien zijn van een geldig paspoort, hun grondgebied binnenkomen.

Aan burgers van de Unie kan geen inreisvisumplicht of soortgelijke formaliteit worden opgelegd.

2. Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht.”

De Raad merkt op dat artikel 5 van de richtlijn 2004/38/EG handelt over het inreisrecht, zoals de betiteling van dit artikel stelt. Artikel 5 van de richtlijn 2004/38/EG voorziet in de binnenkomst op het grondgebied van een lidstaat van de Unie wanneer men in het bezit is van de nodige reisdocumenten. De Raad merkt op dat er niet dient nagegaan te worden of artikel 5 van de richtlijn 2004/38/EG correct werd geïmplementeerd, gelet op het feit dat dit artikel handelt over verblijf van korte duur en volgens het administratief dossier verzoeker een visum heeft aangevraagd met het oog op gezinshereniging, dus met het oog op een verblijf van lange duur, wat blijkt uit de bewoordingen van zijn aanvraag die uitdrukkelijk meldt dat verzoeker het type visum D, lang verblijf verzoekt. Verzoeker weerlegt dit feitelijk gegeven niet. Evenmin toont verzoeker aan dat hij interesse zou gehad hebben voor een visum kort verblijf. Het komt verzoeker toe het bestuur volledig in te lichten bij het indienen van een aanvraag. Verzoeker toont geen bepaling van materieel recht aan waaruit zou blijken dat het bestuur de plicht heeft verzoeker op de mogelijkheden van een visum kort verblijf te wijzen indien verzoeker hier niet om vraagt.

Ter zake herinnert de Raad aan punten (9) en (10) van de voorafgaandelijke toelichting van voormelde richtlijn die luiden:

“(9) Burgers van de Unie dienen het recht te hebben gedurende maximum drie maanden op het grondgebied van het gastland te verblijven zonder dat aan andere formaliteiten moet worden voldaan dan het bezit van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, zulks onverminderd een gunstiger behandeling voor werkzoekenden, zoals door de jurisprudentie van het Hof van Justitie erkend.

(10) Personen die hun recht van verblijf uitoefenen mogen evenwel tijdens het begin van hun verblijfsperiode geen onredelijke belasting vormen voor het socialebijstandstelsel van het gastland. Daarom dient het recht van verblijf van een burger van de Unie en zijn familieleden voor perioden van meer dan drie maanden aan bepaalde voorwaarden te zijn verbonden.”

Omdat verzoeker een aanvraag visum gezinshereniging heeft verricht kan de schending van artikel 5 van de voormelde richtlijn, daargelaten de vraag naar de correcte implementatie in de Belgische wetten, niet dienstig aanvoeren en is het onderdeel in die mate onontvankelijk.

Om dezelfde reden is de verwijzing van verzoeker, ter ondersteuning van zijn standpunt, naar punt 2.2.1. van de *“MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313 definitief van 2 juli 2009”* (hierna: de Mededeling) niet dienstig.

Punt 2.2.1. van de Mededeling stelt immers:

“Overeenkomstig artikel 5, lid 2, kunnen de lidstaten verlangen dat familieleden uit derde landen die een onder de richtlijn vallende EU-burger begeleiden of zich bij hem voegen, in het bezit zijn van een inreisvisum. Dergelijke familieleden hebben niet alleen het recht het grondgebied van de lidstaat te betreden, maar hebben ook recht op een inreisvisum. Dat onderscheidt hen van andere onderdanen uit derde landen, die dat recht niet hebben.

Inreisvisa voor kort verblijf moeten zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos worden afgegeven aan familieleden uit derde landen. Naar analogie van artikel 23 van de visumcode is de Commissie van mening dat vertragingen van meer dan vier weken niet redelijk zijn. De autoriteiten van de lidstaten moeten de familieleden adviseren over het soort visum dat zij moeten aanvragen; zij kunnen van hen niet verlangen dat zij een visum voor lang verblijf, een verblijfsvisum of een gezinsherenigingsvisum aanvragen. De lidstaten moeten deze familieleden alle faciliteiten verlenen om de nodige visa te verkrijgen. (...)

Aangezien het recht op afgifte van een inreisvisum is afgeleid van de familieband met de EU-burger, kunnen de lidstaten slechts verlangen dat een geldig paspoort wordt voorgelegd en dat de familieband wordt aangetoond (...). Er kunnen geen extra documenten worden verlangd, zoals een huisvestingsverklaring, een bewijs van voldoende middelen, een uitnodiging of een retourticket.”

Verzoeker toont niet aan dat hij een visum voor kort verblijf heeft aangevraagd.

Diezelfde redenering moet worden gevolgd in de mate dat verzoeker de schending van artikel 6 van voormelde richtlijn aanvoert omdat dit artikel handelt over een verblijfsrecht voor maximaal drie maanden, wat blijkt uit de betiteling en de bewoordingen van artikel 6 en verzoeker niet aantoonde dergelijk verblijf te beogen of te willen.

Voorts kan verzoeker niet op ernstige wijze betwisten dat in toepassing van artikel 7 van deze richtlijn de verwerende partij een bewijs van bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering mag verlangen. De stelling dat dit slechts bewezen moet worden nadat hij België is ingereisd en nadat een periode van drie maanden is verstreken volgt geenszins uit de bepalingen van artikel 7, dat luidt:

“Verblijfsrecht voor meer dan drie maanden

1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is,

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijsstandsstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of

c) indien hij is ingeschreven aan een particuliere dan wel openbare instelling die door het gastland overeenkomstig de wetgeving of administratieve praktijk is erkend of wordt gefinancierd, om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen; en

— indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, en hij de bevoegde nationale autoriteit, - door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze -, de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het socialebijsstandsstelsel van het gastland; of

d) indien hij een familielid is van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c) en hij deze burger begeleidt of zich bij hem voegt.”

De Raad merkt op dat verzoekers echtgenote niet in het gastland, in concreto België, werknemer is. Verzoekers echtgenote dient aldus voor zichzelf en haar familieleden over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt. De EU-burgers hebben namelijk een recht van verblijf van meer dan drie maanden in het gastland indien zij daar economisch actief zijn. Studenten en economisch niet-actieve burgers van de Unie moeten voor zichzelf én voor hun familieleden over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijsstandsstelsel van het gastland en moeten over een verzekering beschikken die de ziektekosten volledig dekt.

Artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG werd dus correct geïmplementeerd in het Belgische recht en met betrekking tot de gezinshereniging werd het volgende bepaald.

Artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijsstandsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijsstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

De Raad merkt op dat er dus wel degelijk een bewijs van voldoende bestaansmiddelen en ziektekostenverzekering dient geleverd te worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Er werd een loonfiche van april 2009 voorgelegd met een uitbetalingsbedrag van 183,31 euro en drie loonfiches van een Nederlands interimkantoor voor de weken 16, 17 en 18 van 2009 voor een totaalbedrag van 170,39 euro. Aan de handgeschreven brief waarin (J.F.) verklaart dat hij verzoekers echtgenote 900 euro heeft gegeven voor de verzorging van haar zoon wordt geen officiële loonstrook voorgelegd. Het is niet onredelijk dat het bestuur hieruit besluit dat verzoekers echtgenote niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Dit motief volstaat op zich en is determinerend. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers echtgenote ook nog haar dochter ten laste heeft.

Waar verzoeker stelt dat een ziekteverzekering pas verplicht is na aankomst in het Rijk, merkt de Raad op dat artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet in overeenstemming met artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt dat verzoekers echtgenote over een verzekering moet beschikken die de ziektekosten van haar familieleden in het Rijk volledig dekt.

Uit het administratief dossier blijkt dat het attest over de verzekerbaarheid enkel stelt dat de situatie van verzoeker onderzocht zal worden bij zijn aankomst op het Belgische grondgebied, met het oog op een op een mogelijke inschrijving als persoon ten laste. Er wordt niet gesteld dat er pas na aankomst een ziekteverzekering verplicht is. Aangezien het hier een overtollig motief betreft en de eventuele gegrondheid van een onderdeel van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing is een onderzoek van dit onderdeel van het middel niet noodzakelijk (RvS 23 januari 2002, nr. 102 836).

Waar verzoeker verder opmerkt dat zijn echtgenote een grensarbeider is en Europeesrechtelijk dient gezien te worden als een werknemer, merkt de Raad in de eerste plaats op dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers echtgenote een grensarbeider is, gelet op de loongegevens voor de maand april 2009 en de weken 16, 17 en 18 van 2009. Verzoeker heeft dit gegeven niet kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing derwijze dat hij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te houden. Ten overvloede herinnert de Raad aan artikel 1, b) van de verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkende en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsten, wordt als grensarbeider verstaan:

“iedere werknemer die werkzaam is op het grondgebied van een Lid-Staat en woont op het grondgebied van een andere Lid-Staat, waarheen hij in beginsel dagelijks of ten minste eenmaal per week terugkeert; de grensarbeider die door de onderneming waaraan hij normaal is verbonden, op het grondgebied van dezelfde of een andere Lid-Staat wordt gedetacheerd, behoudt echter gedurende een tijdvak van ten hoogste vier maanden de hoedanigheid van grensarbeider, ook al kan hij tijdens deze detachering niet dagelijks of niet ten minste eenmaal per week terugkeren naar zijn woonplaats;”

Verzoeker heeft voor het nemen van de bestreden beslissing niet aangetoond dat zijn echtgenote dagelijks of ten minste eenmaal per week terugkeert naar België. hij toonde enkel aan dat zijn echtgenote voor een Nederlands bedrijf werkte.

In de tweede plaats merkt de Raad op dat artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG vereist dat de EU-burger werknemer moet zijn in het gastland en artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet ook stelt dat de burger van de Unie *“in het Rijk werknemer”* moet zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat artikel 40 bis als implementatie van voormeld artikel van de richtlijn de effectiviteit van het gemeenschapsrecht in het gedrang brengt.

Waar verzoeker in de repliekmemoirie herhaalt dat hij zich rechtstreeks kan beroepen op de richtlijn 2004/38/EG omdat de Belgische wetgeving geen specifieke regeling heeft opgenomen voor de verstrekking van een inreisvisum aan familieleden van Unieburgers herhaalt de Raad dat deze problematiek niet aan de orde is nu verzoeker geen visum kort verblijf heeft aangevraagd doch een visum gezinshereniging type D. Voorts toont verzoeker niet aan op basis van welke bepaling de verwerende partij verplicht zou zijn om zijn aanvraag visum type D te behandelen als een aanvraag van een ander type visum als verzoeker deze wens niet zelf uit.

Waar verzoeker in zijn repliekmemoirie wijst op de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), stelt de Raad dat artikel 1 van deze verordening bepaalt:

“Doelstelling en werkingssfeer

1. In deze verordening worden de procedures en voorwaarden vastgesteld voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden.”

De Raad merkt op dat de Visumcode niet van toepassing is op een visum type D lang verblijf maar op visa voor kort verblijf, daargelaten de vaststelling dat artikel 58 van de Visumcode uitdrukkelijk stelt dat zij pas van toepassing is vanaf 5 april 2010. Het onderdeel is in die mate onontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt dat het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verzoeker maakt de schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk, daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet op ontvankelijke wijze de schending van artikel 7 van voormelde richtlijn kan aanvoeren nu blijkt dat deze correct in de Belgische wetgeving werd geïmplementeerd.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing ten onrechte verwezen wordt naar de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen (hierna: SUO). Verzoeker wijst er op dat in dit geval voor visa relevante bepalingen van de SUO bij het van kracht worden van de Verordening 562/2006/EG van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen van 15 maart 2006 (hierna: de Schengengrenscore) buiten werking zijn gesteld. Verder volgt uit artikel 5 van de Schengengrenscore uitdrukkelijk dat deze van toepassing is op derdelanders en daarmee niet op diegenen die onder het gemeenschapsrecht van het vrij verkeer vallen (artikel 2, lid 5 Schengengrenscore) en dat hij hieraan voldoet.

De Raad merkt op dat de door verzoeker bedoelde verwijzing enkel in de akte van kennisgeving kan teruggevonden worden en niet in de bestreden beslissing. Er dient te worden gesteld dat een eventueel gebrek in de kennisgeving de wettigheid van de beslissing niet aantast (RvS 16 februari 2004, nr. 128 173). Deze kritiek kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In een derde en laatste onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM in samenlezing met de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing een inbreuk maakt op het recht op gezins- en privéleven aangezien hij niet samen met zijn echtgenote in België kan zijn.

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. Verzoekende partij is onderworpen aan artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn repliekmemoirie suggereert biedt het gemeenschapsrecht niet zonder enige voorwaarden vrije woonstkeuze aan verzoeker. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste onderdeel waar aangetoond werd dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn echtgenote over voldoende bestaansmiddelen beschikt opdat hij niet onder het sociale zekerheidsstelsel komt te vallen. Verzoeker toonde dit niet aan. Het bestuur is gerechtigd controle uit te oefenen en er zorg voor te dragen dat de personen die zich in België bevinden in legaal verblijf verkeren. Dit beantwoordt aan de vereiste van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 1 juni 2006, nr. 159 485; RvS 26 april 2006, nr. 157 953; RvS 30 april 2004, nr. 130 936; RvS 9 juli 2003,

nr. 121 457). Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140 105). Artikel 8 van het EVRM kan niet uitgelegd worden als zou er in hoofde van de overheid de algemene verplichting bestaan om de door de gehuwde paren gemaakte keuze van woonplaats te respecteren en aldus de daaruit volgende gezinshereniging toe te laten op haar grondgebied. Het huwelijk stelt verzoeker niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de nodige documenten die vereist zijn voor een regelmatige binnenkomst en/of verblijf in België. Bovendien blijkt niet dat België de enige plaats is waar verzoeker en zijn echtgenote een normaal gezinsleven kunnen leiden (RvS 28 augustus 2008, nr. 3291 (c); RvS 28 oktober 2008, nr. 187 393). Tenslotte strekt de bestreden beslissing er niet toe verzoeker definitief te scheiden van zijn echtgenote. De bestreden beslissing miskent de uit artikel 8, eerste lid, EVRM voortvloeiende verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet. Er is derhalve te dezen geen onrechtmatige inmenging in het gezinsleven van verzoeker. Derhalve kan de vraag naar de schending van de motiveringsplicht betreffende de belangenafweging tussen de gezinsbelangen en de weigering van de visumaanvraag in casu niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing, daargelaten de vraag of dergelijke belangenafweging uitdrukkelijk uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken (RvS 8 januari 2008, nr. 178 351; RvS 27 juni 2007, nr. 172 822; RvS 21 november 2003, nr. 125 588). Noch de formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch het door de verzoekende partij aangevoerde artikel 8 EVRM omvat evenwel een dergelijke motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Waar verzoeker stelt dat zijn recht op reizen – dat valt onder het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht op privéleven – geschonden is, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing zijn recht op reizen niet verhindert, gelet op het feit dat enkel een visum type D lang verblijf werd geweigerd. Voor het overige zet verzoeker niet uiteen op welke wijze zijn privéleven geschonden zou zijn.

Verzoeker maakt de schending van artikel 8 van het EVRM in samenlezing met de motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

Ter terechtzitting voert verzoeker aan dat het annulatieberoep bij de Raad niet voldoet aan de Europeesrechtelijke normen. Hij verwijst naar de artikelen 30 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG en meent dat het lastig is om over het administratief dossier te beschikken. Dit doet onrecht aan de effectieve rechtsbescherming.

Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van dit middel nu verzoeker nalaat uiteen te zetten waarom dit middel voor het eerst ter terechtzitting wordt aangevoerd en hij naliel dit uiteen te zetten in het verzoekschrift, merkt de Raad op dat er eerst dient te worden nagegaan of verzoeker wel degelijk de schending van de artikelen 30 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG als annulatiemiddel voor de Raad kan inroepen. Bijgevolg dient te worden onderzocht of de door hem ingeroepen norm van internationaal of supranationaal recht al dan niet rechtstreekse werking heeft in de interne Belgische rechtsorde. Een richtlijn heeft slechts directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (RvS 15 oktober 2001, nr. 99 794; RvS 30 juli 2002, nr. 109 563). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om, zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken.

Wat betreft de vraag of de voormelde richtlijn tijdig werden omgezet en in voorkomend geval of deze omzetting correct is geschied in de huidige stand van de procedure kan voor de artikelen 30 en 31, 3° worden volstaan te verwijzen naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt immers dat *“In werkelijkheid leiden de afschaffing van het verzoek tot herziening en de invoering van artikel 39/79 in de wet door het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot inrichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gebaseerd op artikel 77 van de Grondwet) tot de feitelijke omzetting van de*

artikelen 15 en 31 van de voornoemde richtlijn 2004/38/EG in het Belgische recht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een jurisdictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG." (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2487/001, 78). De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is op 1 juni 2007 in werking getreden, zodat de omzetting van de artikelen 30 en 31, 3° van de richtlijn 2004/38 EG is geschied en verzoekende partij zich wat deze artikelen betreft niet langer op de directe werking van de richtlijn kan beroepen.

Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van het middel gelet op het ontbreken van de directe werking van de artikelen 30 en 31, 3° van de Richtlijn 2004/38 EG, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). Verzoeker brengt geen gegevens aan om dit standpunt te weerleggen.

Evenmin toont verzoeker aan dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – zoals omschreven in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet – geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van zijn rechten. Verzoeker brengt geen gegevens aan om dit standpunt te weerleggen. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, in zijn overweging B.16.3. gesteld:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58).

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/82, §2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt."

Uit wat voorafgaat blijkt dat de omzetting van de artikelen 30 en 31, 3° van de Richtlijn 2004/38/EG correct is geschied. Tot slot merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de verzoekende partij ook niet aantoonde in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van haar betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN